

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

STEFANIE LONDON

Jo žavioji kaimynė

2018 liepa–rugsėjis

PAVOJINGŲ
VIENGUNGIŲ
KLUBAS

Stefanie London
(Stefani London)

JO ŽAVIOJI KAIMYNĖ

Keturių knygų serija
„Pavojingų viengungių klubas“
Trečia knyga

Versta iš Stefanie London,
A Dangerously Sexy Secret, 2016

© Stefanie London, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

©Virginija Elena Stakienė,
vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0401-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

1

René Livingstoun, žinoma, galėjo dirbti keletą darbų vienu metu. Tačiau lipti laiptais seginti sijoną ligi žemės, nešti keturis krepšius su maisto produktais ir stengtis nesijausti nusi-kaltusia seseriai buvo jau per daug. Net jai.

O tai, kad koridoriumi tiesiai į jąėjo jos naujasis itin patrauklus buto kaimynas, dar labiau pablogino padėtį. Argi įmanoma ramiai kalbėtis, kai prieš akis toks įspūdingas raumenų kalnas? Jokiu būdu.

- Sese? - zirzėjo Dėbė kitame linijos gale. - Ar bent manęs klausaisi?

- Aha.

Vaikinas sustojo priešais, rusvame veide sušvito balti kaip perlai dantys. Nuo patogiai žastą juosiančio raiščio aukštyn vinguriavo ausinių laidas.

O taip, raumenys... Ar ji juos jau minėjo? Jie išskirtiniai.

- Ar galėčiau padėti jums su tais krepšiais? - paklausė jis išsitraukdamas vieną ausinę.

Sprendžiant iš pilkų sportinių kelnių ir tamsiai mėlynų medvilninių marškinėlių, jis buvo

susiruošęs pabėgioti. Ją sudomino prie tvirtos krūtinės prigludę marškinėliai, tada žvilgsnis ėmė slysti aukštyn, ir ji įsistebeilijo į jo smailų smakrą, plačią nosį ir šiltas spinduliuojančias rudas akis.

Mergele švenčiausioji...

- Ak, - ji papurtė galvą, o skruostai užkaito susivokus, kad spokso į jį. - Ne, viskas gerai. Puiku. Norėjau pasakyti... hm... ačiū.

- Ar tikrai?

- Žinoma. Visiškai.

Galugerklėje pasigirdo erzinantis kikenimas, pabandė jį nuslopinti, bet nepavyko. Prasiveržus šnypščiančiam garsui, ji pasijuto nesmagiai.

Tuojau išsikraustysiu iš proto - trys, du, vienas...

- Ką gi, - jo balsas buvo sodrus, žemas ir švelnus kaip atlaso paklodės.

Jis vėl įsikišo ausinę, pasitraukė į šalį, ir ji nerangiai prasilenkė su juo siaurame koridoriuje. Pirkinių krepšiai trinktelėjo į sieną, o ji vos neprimynė sijono padurkų.

Ar jau negali bent tris minutes išsilaikyti ant kojų ir neapsikvailinti? Svirduliuoji kaip girta.

Ji stengėsi neatsigręžti ir nepažiūrėti. Bet ne-

susivaldė. Pamačiusi, kaip plačiapetis vyras bėga laiptais žemyn, ji neteko amo.

- Kas ten vyksta? - paklausė Dėbė ir Renė suprato, kad sesuo dar nenutraukė pokalbio. - Kas yra, ko kikenį kaip maža mergaitė?

- Nieko, - priėjusi prie naujojo buto durų Renė prispaudė telefoną petimi.

Tegul taip ir lieka - tu čia ne tam, kad koke-tuotum su vyrais.

Benešant pirkinių krepšius paskaudo ranka, o kai ėmė ieškoti raktų, raumenys degte degė. Ant kaktos radosi prakaito lašelių. Ir kaip jai šovė į galvą apsigyventi name be lifto?

- Nepanašu, kad nieko nevyktų.

- Dėbe... - Renė atsiduso ir suniurnėjusi atidarė duris. - Tai tik mano kaimynas.

- Koks jis?

Žavingas. Toks žodis pirmiausia atėjo į galvą. Vaikinas iš 401 buto tikrai buvo vyras iš stuomens ir iš liemens, kaip mėgdavo kartoti jos buvęs bosas. Iki šiol ji vien tik draugiškai su juo pasisveikindavo, o dabar, kaip nesma-gu, dar ir atsisakė jo pagalbos. Bet meluotų, jei sakytų, kad neteko kartą - na, bent jau po-rą kartų - jo nepadoriai susapnuoti.

- Atrodo malonus. Draugiškas. - Pastačiusi

pirkinių krepšius ant virtuvės stalviršio Renė tyliai su palengvėjimu atsiduso. – Čia visi tokie.

– O kur tas čia yra? – griežtai paklausė Dėbė.

– Tu man dar nesakei, kur esi apsistojusi.

– Niujorke.

– Niujorkas – didmiestis. Gal būtum tikslesnė ir nurodytum bent rajoną?

Jos sesuo yra iš tų, kurie bematant atsiranda prie durų slenksčio, siūlosi „padėti“ ir nori visur kaišioti nosį. Tačiau Dėbė, nors ir Livingstonų šeimos pažiba, nesuvokia gyvenimo mieste subtilybių. Jai trūksta sumanumo.

– Nenorėčiau, kad dar kas nors kištųsi, – Renė pasisuko, atsirėmė į stalviršį ir nusibraukė plaukus nuo akių.

– Tai tu neturėtum kištis, – įsižeidė sesuo.

Gal ir taip. Bet buvo užpulta geriausia Renės draugė *Kailė*, ji net nenori apie tai kalbėti.

Renė buvo įsitikinusi, kad nemalonus įvykis susijęs su dailės galerija, kurioje buvo įsidarbinusi Kailė, nes, Renei ėmus apie tai kalbėti, Kailė išbaldavo kaip popierius.

Jos abi buvo pateikusios prašymus stažuotis toje dailės galerijoje, bet tik Kailei pasisekė gauti taip trokštamą vietą. Kai Kailė grįžo na-

mo, galerijos savininkas paskambino Renei ir pasiūlė Kailės vietą. Matyt, atėjo jos eilė.

Renė susikrovė lagaminus ir išvyko į Niujorką.

- Vis dar negaliu patikėti, kad ėmeisi šių neteisėtų veiksmų, - tęsė Dėbė. - Aš nebegaliu matytis su savo seserimi, nes ji vėl ėmėsi spręsti kitų žmonių bėdas. Negalėsiu tau nusijusti net kalėdinių sveikinimų.

- Dar net ne birželis. Kalėdos toli, o iki to laiko viskas bus grįžę į savo vėžes... patikėk manim, - Renė kalbėjo įtikinamai, nors jautėsi ne visai taip. - Kas dėl Kailės...

- Pažadu ja pasirūpinti, - atsiduso Dėbė. - Nors neįsivaizduoju, kaip išsisuksiu, kai ji paklaus, kur tu dingai. Ji nujaučia, kad kažkas vyksta.

- Turime laikytis išvien - sakyti, kad išvykau į kūrybinę stovyklą ir neatsakau į skambučius, todėl lai verčiau neskambina. Kai galėsiu, parašysiu jai elektroninį laišką. Niekas kitas neturi žinoti, ką aš veikiu, supratai?

Dėbė suniurnėjo sutinkanti. Jiedvi gyveno mažame miestelyje, kur naujienos sklinda šviesos greičiu. Renė šiek tiek daugiau papasakojo Dėbei vien todėl, kad sesuo pastebėjo,

jog ji nusipirko lėktuvo bilietą į Niujorką, nors buvo sakiusi, kad kūrybinė stovykla Kalifornijoje.

- Jei man kils kokių bėdų, nenorėčiau apsunkinti kitų.

- Nori pasakyti, kad Kailė pakliuvo į bėdą?

- Nagi, Dėbe, - atsiduso Renė. - Kailė mums lyg sesuo. Privalau sužinoti, kas jai nutiko. Mano geras vardas ir taip suterštas... Ką prasiu, jei pamėginsiu padaryti šį tą gera draugės labui.

- Tavo geras vardas nėra suterštas. Keli griežti dorovės sergėtojai mano, kad elgiesi neapgalvotai. Na ir kas?

- Jie pavadino mane iškrypėle. - Ji ir vėl degte degė iš gėdos. - Sakė, kad darau gėdą jų bendruomenei.

- Netiesa. Dirbdama bendruomenės centre padėjai daugeliui šeimų, o kai vyko vasaros mugė, piešei portretus, - pasakė Dėbė ir Renė įsivaizdavo, kaip sesuo lenkia vieną po kito pirštus išpuoselėtais nagais - taip ji darydavo *visada*, kai apimdavo pyktis. - Kepei keksus kaskart, kai vykdavo labdaros mugė, ir tavo kepiniai visada būdavo išparduodami pirmiausia, tu...

- Pakaks, - Renė giliai atsikvėpė ir akimirka užsimerkė. Ji niekada nemanė, kad bus taip skaudu, jog Čariti Springso žmonės ją atstūmė, o girdėdama, kaip sesuo vardija visus tuos darbus, jautėsi dar blogiau.

Ji nelabai žavėjosi gyvenimu mažame miestelyje nei jo gyventojais, bet tai vis vien buvo jos namai.

- Dėbe, gana. Ar būtina pradėti iš naujo? Žinau, kad tau liūdna, jog išvykau, ir labai apgailestauju. Bet turėjau taip pasielgti.

- Ar tau taip reikia pulti žmonėms į pagalbą? Na gerai, manau, kad reikia, - Renei buvo lyg ir pritarta ar bent taip ši suprato. - Ir ką gi per dienas veiki - žaidi detektyvę?

- Dirbu galerijoje ir tapau. Nėra sunku, - ji nė nemanė atskleisti, kokius vykdys žvalgomuosius darbus, kad įsilauš į boso elektroninį paš-tą.

Visa tai smulkmenos. Taip elgiusi dėl savo draugės - o tai svarbiausia.

Kitame linijos gale Dėbė pašaipiai prunkštėlėjo.

- Paistai niekus.

- O tu, kaip ateities visuomenės ramstis, pernelyg šiurkščiai kalbi, - Renė ėmė traukti iš

krepšių maisto produktus. Miltus picos pagrindu, lapinius kopūstus, pomidorus, baziliką ir apetitą keliantį buivolų pieno sūrį.

- Ateities visuomenės ramstis? - purkštelėjo Dėbė. - Dieve sergėk. O aš nepastebėjau, kad į tavo darbų sąrašą būtų įtrauktos patraukliojo kaimyno vilionės.

Renės skruostai nukaito. Laimei, sesuo jos nemato, nes jos veidas dabar liepsnoja kaip ugnis.

- Neminėjau, kad jis patrauklus.

- Sprendžiu iš to, kaip tankiai kvėpuoji, - sukikeno sesuo. - O ką jau kalbėti, kad nesurezgei nė sakinio, kai jis buvo šalia.

Paprastai ji neleisdavo seseriai iš savęs ilgai šaipytis, bet dabar lengviau atsiduso, pokalbiui nukrypus nuo jos slaptos misijos.

- Na, jis gražus. O ką? Dėl to nebūtina su juo miegoti.

- Ką tu sakai? Kada paskutinį kartą mylėjai si? Jei dabar pasakysi, kad nesimylėjai nuo tada, kai išsiskyrei su Kristianu, tai, tiesą sakant...

Renė, turinti „iškrypėlės“ reputaciją, lytinių santykių klausimu buvo gana santūri. Jau praėjo pusė metų, kai išsiskyrė su Kristianu, o

ji vis dar neturėjo vaikinų - nes visi miestelio vyrai dabar manė, kad ji lengvai pasiekiamą arba kad su ja tik lauk bėdos.

Prikandusi apatinę lūpą ji toliau traukė iš krepšelių maisto produktus. Pieną, kiaušinius, sviestą, vanilės ekstraktą.

- Rene?

Kepimo formą, sviestinį popierių, cukraus pudrą.

- Ką?

- Ar tikrai?

- Nenorėjai girdėti, jei ne...

- Ar tu rimtai?

- Dabar manimi domisi tik tie vaikinai, kurie man nepatinka, - Renė gana smarkiai trinktelėjo į stalviršį dėžutę skrudintų dribsnių. - Kai Kristianas mane taip pažemino, nesu nusiteikusi naujiems santykiams.

- Reikia surizikuoti, kitaip niekada nepasiryši. Turi pasistengti. Paklausk manęs, aš juk gydytoja.

Renė sugriežė dantimis.

- Pirma, kol nebaigsi medicinos mokslų, nesisiskelbk esanti gydytoja. Antra, kodėl tave taip domina mano lytinis gyvenimas?

- Nes esi mano sesuo ir tau privalu *turėti* ly-

tinį gyvenimą. Tau juk ne šimtas, o tik dvidešimt šešeri. Jei nieko nedarysi, tavo vagina susiraukšlės kaip džiovinta slyva.

Nors ir nenoromis, Renė pratrūko juoktis.

- Tai faktas. Mediciniškai įrodyta. Turi tikėti manimi. Aš - gydytoja, - šįkart ir Dėbė kalbėjo kikendama. - Ar nori, kad susiraukšlėtų va...

- Užsičiaupk, - Renė papurtė galvą ir sulankstė tuščius plastikinius maišelius. - Dėl to tikrai nesimylėsiu su pirmu sutiktuuju.

- Kalbu rimtai: gana tau slapstyti dėl to, kad kai kurie žmonės blogai apie tave atsiliepią, ir dėl to *klysta*. Turi gyventi pilnakraujį gyvenimą. Patirti orgazmų.

- Iš kur gali žinoti, kad su savo kaimynu patirsiu orgazmą? - Renė bematant prisiminė anos nakties sapną: ponas iš 401 buto plačiais delnais glamonėjo jos kūną, o putniomis lūpomis - krūtis.

Po galais. Nedera svajoti apie vaikiną, kurio net vardo nežinai.

- Tave išduoda kvailas kikenimas, - Dėbė atrodė labai patenkinta savimi, tikra bjaurybė. - Patikėk, gailėtis neteks. Mylėtis mums gamtos duota, tai teikia daug naudos. Gerai veikia ir smegenis, ir širdį. Neturėdama lytinių santykių

daug ko netenki.

- Ar ir tai mediciniškai įrodyta? - Renė nenoromis šyptelėjo ir papurtė galvą. Sesuo mokėjo ją paerzinti, bet jos visada viena kita rūpinosi. Kad ir kas būtų.

- Taip. Prisimenu skaičiusi vadovėlyje. Dabar turiu eiti. Esame susitarę pasimokyti, o paskutinis atėjęs visiems perka kavos, - ji nutilo. - Pasiilgau tavęs, Kiele.

Išgirdusi savo vaikišką pravardę Renė nusišypsojo.

- Ir aš tavęs. Greitai būsiu namie. Pažadu.

- Paskubėk.

Renė baigė pokalbį ir atsirėmė į stalviršį. Dėbė teisi. Pastaruosius keletą mėnesių jos gyvenimas buvo kupinas įtampos, būtų neblogai šiek tiek atsipalaiduoti.

Tik kad tas atsipalaidavimas būtų be pažadų ir įsipareigojimų. Šitų nesąmonių jau turėjau į valias!

To jau pakaks. Ji pasitikėjo savo buvusiu vaikinu, tamsią naktį susirangiusi jam prie šono net svajojo už jo ištekėti. Paaiškėjo, kad apie jį nieko nežino... kaip ir jis apie ją.

Nieku gyvu daugiau nebesileis taip atstumiami. Bet pasismaginti juk galima.....